

Вещество и брѣдїе съ който писѣваме.

Дрѣвнїи (дрѣвнїи) человѣцы писѣваха на оловенны и на мѣдны плѣчи: послѣ на Егїпетскаго папѣра, и мембраны (кожи), и крайно мы на бумага (хартїа), коѣто става отъ вѣхти платна.

Но за да писѣваме, оупотребляваме мастило черное, перїа, мастилица, песѣчница, линїрь, ѓлокопѣро, перонохче, витлѣ (пергѣлз), ножице, тѣмъ всїте са потребни, на ѣдногѣ оученика, и на всѣкаго человѣка: който ище да писѣва краснїи писма, каквѣто ѓвстоѣтелнѣ ца представимъ, и покажемъ послѣднѣ, за сѣщїите составленїи на добротѣ писанїе.

Ш е р в ы й §.

Когато мы за ради мѣстното отъ далеченїе немѣжимо да говорїме оуста съ оуста съ нашего прїятеля, който отѣтства далеко отъ насъ: тогда мѣ писѣваме: а писмото са нарича Посланїе, а прѣсто писмо. И са разговаряме, както чрезъ оуста, убавляюще нашияте пѣмысли и желанїи. Прѣче както са разговаряме лично, когато ѣ нашїй прїятель настоѣщїи при насъ: сѣщо подобава и чрезъ списаннаго разговѣра, когато отѣтствава онъ комѣтъ писѣваме.

Обаче многажды послѣдова въ нашето разговаряни, да празднословїме и да много говорїме, и да произносваме рѣчы, и говоры неразсѣдны. На посланїето же трѣбва повелїко вниманїе, и пѣмногѣ и звѣстїе (знанїе), имѣвше время за да смышляваме добрѣ ѓныя, който щѣме да пишиме, сїрѣчь, да испїтваме